

Reverence for Sacred Things

By Elder Ulisses Soares
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Cześć dla świętych spraw

Starszy Ulisses Soares
Kworum Dwunastu Apostołów

April 2025 general conference

Reverence for the sacred fosters genuine gratitude, expands true happiness, leads our minds to revelation, and brings greater joy to our lives.

In the book of Exodus, we travel with Moses to the slopes of Mount Horeb as he turned aside from his daily cares—something we all should be willing to do—to see the burning bush that was not consumed. As he approached, “God called unto him out of the midst of the bush, and said, Moses, Moses. And he said, Here am I. And [God] said, ... put off thy shoes from off thy feet, for the place whereon thou standest is holy ground.” In great reverence, humility, and wonder, Moses removed his shoes and prepared himself to hear the word of the Lord and to experience His holy presence.

That sacred mountain epiphany was an experience filled with awe-inspiring reverence, connected Moses to his divine identity, and was, in fact, a key element of his transformation from a humble shepherd to a powerful prophet, leading him to walk a new path in life. Similarly, each of us can transform our discipleship into a higher pattern of spirituality by making the virtue of reverence a sacred part of our spiritual character.

The word reverence can be traced to the Latin *verbrevereri*, which means to “stand in awe of.” In the gospel sense, this definition mingles with a feeling or attitude of profound respect, love, and gratitude. Such expression for the sacred by those who have a contrite heart and deep devotion to God and Jesus Christ fosters increased joy in their souls.

Cześć dla tego, co święte, wzmacnia szczerą wdzięczność, powiększa prawdziwe szczęście, prowadzi nasze umysły ku objawieniu i wnosi większą radość w nasze życie.

W II Księdze Mojżeszowej podróżujemy razem na zbocza góry Horeb z Mojżeszem, który odwrócił się od swych codziennych trosk — co wszyscy powinniśmy chętnie robić — i zobaczył płonący krzew, którego nie trawił ogień. A gdy się zbliżył, „zawołał nań Bóg spośród krzewu i rzekł: Mojżeszu! Mojżeszu! A on odpowiedział: Oto jestem! Wtedy rzekł [Bóg]: Nie zbliżaj się tu! Zdejm z nóg sandały swoje, bo miejsce, na którym stoisz, jest ziemią świętą”. W duchu wielkiej czci, pokory i zadziwienia Mojżesz zdjął buty i przygotował się do usłyszenia słowa Pana oraz do doświadczenia Jego świętej obecności.

Ta święta epifania w górach — doświadczenie czci wynikłej z podziwu — połączyła Mojżesza z jego boską tożsamością i w rzeczywistości było kluczowym elementem jego przemiany ze skromnego pasterza w pełnego mocy proroka, kierując go na nową ścieżkę życia. Podobnie każdy z nas może przemienić swoje bycie uczniem Chrystusa wedle wyższego wzorca duchowości, sprawiając, że cnota czci stanie się świętą częścią naszego duchowego charakteru.

Słowoczeń [ang. reverence] wywodzi się z łacińskiego czasownika *revereri*, oznaczającego „bycie pełnym podziwu z powodu czegoś”. W sensie ewangelicznym definicja ta łączy się z uczuciem lub postawą głębokiego szacunku, miłości i wdzięczności. Takie uczucia dla świętych spraw, żywione przez ludzi ze skruszonym sercem, głęboko oddanych Bogu i Jezusowi Chrystusowi, sprzyjają większej radości w ich duszy.

Reverence for sacred things is the greatest manifestation of a vital spiritual quality; it is a by-product of our connection to holiness and reflects our love for and proximity to our Heavenly Father and our Savior, Jesus Christ. It is also one of the most elevated experiences of the soul. Such virtue directs our thoughts, hearts, and lives toward Deity. In fact, reverence is not just an aspect of spirituality; it is the essence of it—the foundation upon which spirituality is built, creating a personal connection to the divine, as taught by our children when they sing, “When I am rev’rent, I know in my heart Heav’nly Father and Jesus are near.”

As disciples of Jesus Christ, we are invited to cultivate the gift of reverence in our lives in order to open ourselves to a deeper communion with God and His Son, Jesus Christ, simultaneously strengthening our spiritual character. Had we more of such feelings in our hearts, there would be undoubtedly greater joy and delight in our lives, and there would be less room for sorrow and sadness. We must remember that showing reverence for sacred things gives meaning to much of what we do every day and strengthens our feeling of gratitude—inspiring awe, respect, and love for higher and holier things.

Unfortunately, we live in a world where showing reverence for sacred things is becoming increasingly uncommon. In fact, the world celebrates the irreverent, as any perusal of a tabloid magazine, television program, or the internet attests. The absence of respect for the sacred produces an increasing casualness in attitude and carelessness in conduct, which can rapidly spiral one generation into apathy and catapult the next generation into misery.

Irreverence can also lead us away from the bonds that covenants with God provide and diminish our sense of accountability before Deity. Consequently, we run the risk of caring only about our own comfort; satisfying our uncontrolled appetites; and ultimately arriving to the unholy place of despising sacred things, even God, and consequently our divine nature as children of Heavenly Father. Irreverence toward sacred things furthers the adversary’s aims by disrupting our sensitive channels of revelation, which are crucial for our spiritual survival in our day.

The meaning and importance of reverence for what is sacred is well outlined throughout

Cześć dla świętych spraw jest najwspanialszym przejawem kluczowej duchowej cechy; jest produktem ubocznym naszej więzi ze świętością i odzwierciedla naszą miłość do Ojca Niebieskiego i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa, oraz naszą bliskość z Nimi. Jest to również jedno z najbardziej wzniosłych doświadczeń duszy. Ta cnota kieruje nasze myśli, serce i życie ku Bogu. W rzeczywistości cześć to nie tylko aspekt duchowości. To esencja duchowości — fundament, na którym zbudowana jest duchowość. Cześć tworzy osobistą więź z tym, co boskie, jak uczą nas nasze dzieci, kiedy śpiewają: „Gdy cześć okazuję, to wiem w sercu swym, że są blisko Bóg Ojciec i Syn”.

Jako uczniowie Jezusa Chrystusa mamy pielęgnować dar czci w naszym życiu, aby otworzyć się na głębszą komunikację z Bogiem i Jego Synem, Jezusem Chrystusem, jednocześnie wzmacniając nasz duchowy charakter. Gdybyśmy mieli więcej takich uczuć w naszym sercu, niewątpliwie byłoby więcej radości i rozkoszy w naszym życiu, a mniej miejsca na żal i smutek. Musimy pamiętać, że okazywanie czci świętym sprawom nadaje sens wielu rzeczom, które robimy każdego dnia, i wzmacnia nasze uczucie wdzięczności — wzbudzając w nas podziw, szacunek i uwielbienie do wyższych i świętszych rzeczy.

Niestety, żyjemy w świecie, w którym okazywanie czci świętym rzeczom staje się coraz rzadsze. W rzeczywistości świat celebrowa to, co lekceważące — wystarczy zajrzeć do tabloidów, programów telewizyjnych czy Internetu. Brak czci dla tego, co święte, prowadzi do coraz większej powierzchowności w postawie i niedbałości w postępowaniu, co może szybko wpędzić jedno pokolenie w apatię, a następne — w niedolę.

Brak czci może również rozluźniać więzy wynikające z przymierzy z Bogiem i zmniejszać nasze poczucie odpowiedzialności względem Niego. Przez to ryzykujemy, że będziemy troszczyć się tylko o własny komfort, zaspokajanie własnych niepokonanych apetytów i w końcu dotrzemy do miejsca, w którym gardzi się tym, co święte, nawet Bogiem, a w konsekwencji naszą boską naturą dzieci Ojca Niebieskiego. Lekceważenie świętych spraw z kolei służy celom przeciwnika, zakłócając działanie naszych wrażliwych kanałów objawienia, które są kluczowe w duchowym przetrwaniu w naszych czasach.

Znaczenie i ważność czci dla tego, co święte, są dobrze opisane w pismach świętych. Jeden z

the scriptures. One instance in the Doctrine and Covenants would seem to indicate that reverence toward our Heavenly Father and His Son, Jesus Christ, is an essential virtue for those who attain the celestial kingdom.

As a church we strive to hold the Father and the Son in the utmost sacredness and respect in every aspect, including how we depict Their images. The guidance of the Holy Ghost is a crucial component in determining how these images should reflect the sacred nature, character, and godly attributes of the Father and of the Son. We are very careful to avoid portraying elements that could distract from our primary focus on our Heavenly Father and His Son, Jesus Christ, and Their teachings, including how we apply advanced tools offered by technology, such as using artificial intelligence (AI) to generate content and images.

This same principle is applied to any source of information available through the official communication channels of the Church. Every lesson, book, manual, and message is carefully developed and approved under the direction of the Spirit to make sure we maintain the sacred virtue, values, and standards of the gospel of Jesus Christ. In a recent message for the young adults of the Church, Elder David A. Bednar taught, “To navigate the complex intersection of spirituality and technology, Latter-day Saints should humbly and prayerfully (1) identify gospel principles that can guide their use of artificial intelligence and (2) strive sincerely for the companionship of the Holy Ghost and the spiritual gift of revelation.”

My dear brothers and sisters, as sophisticated as modern technology has become, it simply cannot simulate the wonder, awe, and amazement found in the kind of reverence born from the influence of the Holy Ghost. As followers of Christ, we need to be careful not to weaken our connection with God and His Son by using AI-generated content and images inappropriately. We should remember that relying on a modern technological “arm of flesh” is an inadequate and disrespectful substitute for the inspiration, edification, and witness that can be received only through the power of the Holy Ghost. As Nephi declared: “O Lord, I have trusted in thee, and I will trust in thee forever. I will not put my trust

przykładów w Doktrynie i Przymierzach zdaje się wskazywać, że cześć wobec naszego Ojca Niebieskiego i Jego Syna, Jezusa Chrystusa, jest niezbędną cnotą ludzi, którzy dostąpią królestwa celestialnego.

Będąc członkami Kościoła staramy się traktować Ojca i Syna jako najwyższą świętość i okazywać Im cześć w każdym aspekcie, włączając w to sposób, w jaki przedstawiamy Ich wizerunki. Przewodnictwo Ducha Świętego jest zasadniczym elementem przy określaniu, w jaki sposób te obrazy powinny ukazywać świętą naturę, charakter i boskie atrybuty Ojca i Syna. Dokładamy wszelkich starań, aby unikać przedstawiania tego, co mogłoby odwrócić naszą uwagę od Ojca Niebieskiego i Jego Syna, Jezusa Chrystusa, oraz Ich nauk. Te starania dotyczą też sposobu korzystania z zaawansowanych rozwiązań technologicznych, takich jak sztuczna inteligencja (AI) wykorzystywana do generowania treści i obrazów.

Ta sama zasada dotyczy każdego źródła informacji dostępnego poprzez oficjalne kanały komunikacji Kościoła. Każda lekcja, książka, podręcznik i przesłanie są starannie opracowywane i zatwierdzane pod kierownictwem Ducha, aby mieć pewność, że zachowujemy święte cnoty, wartości i normy ewangelii Jezusa Chrystusa. W niedawnym przesłaniu skierowanym do młodych dorosłych w Kościele Starszy David A. Bednar nauczał: „Aby nawigować po skomplikowanym skrzyżowaniu duchowości i technologii, święci w dniach ostatnich powinni pokornie i w duchu modlitwy (1) rozpoznać zasady ewangelii, które mogą ułatwić im korzystanie ze sztucznej inteligencji, i (2) szczerze zabiegać o towarzystwo Ducha Świętego oraz duchowy dar objawienia”.

Moi drodzy bracia i siostry, mimo że nowoczesne technologie są tak zaawansowane, nie potrafią one oddać zachwyty, podziwu i zdumienia, jakie znajdujemy w czci, która rodzi się z wpływu Ducha Świętego. Jako naśladowcy Chrystusa musimy uważać, aby nie osłabić naszego połączenia z Bogiem i Jego Synem poprzez niewłaściwe używanie treści i obrazów generowanych przez sztuczną inteligencję. Powinniśmy pamiętać, że poleganie na nowoczesnym, technologicznym „ramieniu z ciała” jest nieadekwatnym i pozbawionym szacunku substytutem natchnienia, podbudowania i świadectwa, które można przyjąć jedynie mocą Ducha Świętego. Jak powiedział Nefi: „O Panie, Tobie zaufałem i będę Ci ufał na

in the arm of flesh.”

In another revelation, the Prophet Joseph Smith was instructed that temples erected unto the Lord should be a place of reverence to Him. Throughout his ministry, our dear prophet, President Russell M. Nelson, has strongly emphasized our worship in reverence in the sacred temple. In the house of the Lord, we are taught about entering into the holy presence of the Father and the Son. I have always found it instructive and even inspiring that one of the first things we do upon entering the temple and preparing ourselves to participate in the sacred ordinances there is to remove our shoes and change into our white clothing. Like Moses, if we are intentional, we can recognize that taking off our worldly shoes is the beginning of stepping onto holy ground and being transformed in higher and holier ways.

Brothers and sisters, we do not need to climb to the top of a mountain, like Moses did, to discover reverence for sacred things and convert our discipleship into a deeper level of spirituality and devotion. We can find it, for example, as we strive to protect our home environment from worldly influences. This can be accomplished by sincerely and fervently praying before our Heavenly Father in the name of Jesus Christ and seeking to better know our Savior through our diligent study of the word of God found in the scriptures and in the teachings of our prophets. Additionally, such spiritual transformation can come as we strive to honor the covenants we have made with the Lord by living in obedience to the commandments. These efforts can bring a quiet and certain stillness to our hearts. Focusing on such actions can surely help transform our homes into reverent places of spiritual refuge—personal sanctuaries of faith where the Spirit resides, much like the mountain experience of Moses.

We can also experience such spiritual transformation as we faithfully participate in the Church's worship service, including tuning our hearts to the Lord through our sincere singing of sacred hymns. Turning aside—like Moses—from worldly distractions, especially our cell phones or anything not in harmony with this sacred moment, enables us to turn our full attention to partaking of the sacrament, with our minds and hearts focused on the Savior and His atoning sacrifice along with our own covenants. Such sacramental focus will foster a reverently renewing

wieki. Nie będę ufał ramieniu z ciała”.

W innym objawieniu Prorok Józef Smith został pouczony, że świątynie wznoszone dla Pana powinny być miejscem czci dla Niego. Podczas swojej posługi nasz drogi prorok, Prezydent Russell M. Nelson, mocno podkreśla, że w świętej świątyni z szacunkiem oddajemy cześć Bogu. W domu Pana uczymy się, jak wchodzić do świętej obecności Ojca i Syna. Zawsze uważałem za pouczające, a nawet inspirujące, że jedną z pierwszych rzeczy, które robimy po przekroczeniu progu świątyni i w trakcie przygotowań do udziału w świętych obrzędach, jest zdjęcie butów i przebranie się w białe ubranie. Podobnie jak Mojżesz, jeśli działamy umyślnie, możemy rozpoznać, że zdjęcie naszych ziemskich butów jest początkiem stawiania kroków na świętej ziemi i doznania przemiany w wyższy i świętszy sposób.

Bracia i siostry, nie musimy wspinać się na szczyt góry, jak Mojżesz, aby odkryć cześć dla świętych spraw i przenieść nasze bycie uczniem na głębszy poziom duchowości i oddania. Możemy odnaleźć cześć na przykład wtedy, gdy staramy się chronić nasze środowisko domowe przed wpływami świata. Można to osiągnąć poprzez szczerą i żarliwą modlitwę do naszego Ojca Niebieskiego w imię Jezusa Chrystusa oraz dążenie do lepszego poznania naszego Zbawiciela poprzez pilne studiowanie słowa Boga znajdującego się w pismach świętych i naukach naszych proroków. Ponadto taka duchowa przemiana może nastąpić, kiedy staramy się szanować przyrzeczenia zawarte z Panem, żyjąc w posłuszeństwie przykazaniom. Te wysiłki mogą wnieść w nasze serce cichy i łagodny spokój. Skupienie się na tych czynnościach z pewnością może przyczynić się do zmiany naszych domów w pełne czci miejsca duchowego schronienia — osobiste sanktuaria wiary, w których przebywa Duch, podobnie jak w przeżyciu Mojżesza na górze.

Takiej duchowej przemiany możemy doświadczyć również wtedy, gdy wiernie uczestniczymy w kościelnych nabożeństwach, nastrajając nasze serca w harmonii z Panem poprzez zaangażowane śpiewanie świętych hymnów. Odwrócenie się — tak jak Mojżesz — od ziemskich zakłóceń, szczególnie telefonów komórkowych i czegokolwiek, co nie pozostaje w harmonii z tą świętą chwilą, umożliwia nam skupienie całej naszej uwagi na przyjmowaniu sakramentu, z umysłem i sercem skupionym na Zbawicielu i Jego zadość czyniącej ofierze oraz na naszych

moment of our communion with the Savior and will make the Sabbath a delight and transform our life.

Ultimately, we can experience this spiritual change in our discipleship as we regularly worship in the mountain of the Lord's house—our holy temples—and strive to live with covenant confidence, especially when we face the trials of mortal life.

My wife and I have personally experienced some sacred mountain moments in reverence as we have strived to apply these principles in our life, which has caused a meaningful transformation in our discipleship. I remember like it was yesterday walking through the cemetery before burying our second child, who was born prematurely and did not survive, while my wife was still recovering in the hospital. I recall praying to God with great fervency and reverence, asking for help to cope with that challenging trial. In that instant, I received a clear and powerful spiritual assurance in my heart: Everything will be fine in our lives if my wife and I endure, holding on to the joy that comes from living the gospel of Jesus Christ. What seemed like an overwhelming, sorrowful challenge at the time turned into a sacred, reverent experience, a capstone that has helped sustain our faith and has given us confidence in the covenants we have made with the Lord and in His promises for me and my family.

My brothers and sisters, reverence for the sacred fosters genuine gratitude, expands true happiness, leads our minds to revelation, and brings greater joy to our lives. It places our feet on holy ground and lifts our hearts to Deity.

I testify to you that as we strive to incorporate such virtue into our daily lives, we will be able to increase our humility, expand our understanding of God's will for us, and strengthen our confidence in the promises of the covenants we have made with the Lord. I witness that as we embrace this gift of reverence for sacred things—whether in the mountain of the Lord's house, in a meetinghouse, or in our own homes—we will be filled with astounding amazement and awe as we connect to the perfect love of our Heavenly Father and Jesus Christ. I reverently witness these truths in the sacred name of our Savior and

własnych przymierzach. Tak więc skupienie się na sakramencie będzie sprzyjać pełnym czci chwilom odnowienia naszego duchowego połączenia ze Zbawicielem i sprawi, że sabat będzie rozkoszą oraz zmieni nasze życie.

Ostatecznie możemy doświadczyć tej duchowej przemiany w naszym uczniostwie, kiedy regularnie oddajemy cześć Bogu na górze domu Pana — w naszych świętych świątyniach — i dążymy do życia z pewnością przymierza, szczególnie w obliczu mierzenia się z próbami życia doczesnego.

Wraz z żoną przeżyliśmy święte chwile na górze Pana w duchu czci, ponieważ staraliśmy się stosować te zasady w naszym życiu i spowodowało to znaczącą przemianę w naszym uczniostwie. Pamiętam, jakby to było wczoraj: siedłem przez cmentarz przed pogrzebem naszego drugiego dziecka, które urodziło się przedwcześnie i zmarło. Moja żona wciąż dochodziła do siebie w szpitalu. Pamiętam, jak żarliwie i z jaką czcią prosiłem Boga o pomoc w poradeniu sobie z tą trudną próbą. W tamtej chwili otrzymałem jasne i pełne mocy duchowe zapewnienie w sercu: wszystko będzie dobrze, jeśli wraz z żoną wytrwamy, trzymając się radości, jaka płynie z życia według ewangelii Jezusa Chrystusa. To, co wydawało się wówczas przytłaczającym, bolesnym wyzwaniem, stało się świętym, pełnym czci doświadczeniem — zwieńczeniem, które pomogło podtrzymać naszą wiarę, i dało nam pewność co do przymierzy, które zawarliśmy z Panem, i co do obietnic, które złożył On mnie i mojej rodzinie.

Moi bracia i siostry, cześć dla tego, co święte, sprzyja szczerzej wdzięczności, powiększa prawdziwe szczęście, prowadzi nasze umysły ku objawieniom i wnosi większą radość w nasze życie. Stawia nasze stopy na świętej ziemi i wznosi nasze serca ku Bogu.

Świadczę wam, że kiedy będziemy starać się wprowadzać tę cnotę do naszego codziennego życia, będziemy mogli zwiększać naszą pokorę, poszerzać nasze zrozumienie woli Boga względem nas i wzmacniać naszą pewność względem obietnic związanych z przymierzami, które zawarliśmy z Panem. Świadczę, że kiedy otworzymy się na ten dar czci dla świętych rzeczy — czy to na górze domu Pana, czy w domu spotkań, czy w naszym własnym domu — będziemy przepełnieni niezwykłym zdumieniem i podziwem, gdy połączymy się z doskonałą miłością naszego Ojca Niebieskiego i Jezusa Chrystusa. Jestem świad-

Redeemer, Jesus Christ, amen.

kiem tych prawd i o tym świadczę w duchu czci,
w święte imię, Jezusa Chrystusa, amen.